

Borbély Szilárd költészetében *A Testhez* című kötetnek a *Halotti Pompához* hasonlóan kiemelt szerepe van a holokauszt narratívájának kialakításában. Míg a *Halotti Pompa* a személyes kifejezőmód megkerülésével a holokausztot a régi szöveghagyományokkal – ószövetségi történetekkel és a haszidizmus vallási tradíciójával – állítja párbeszédbe, addig *A Testhez* holokauszt-szövegei a trauma személyessé tételének és a tragédia áldozataival való azonosulásnak a tematikájává alakul. A holoka-

Balázs Katalin 31

A TANÚSÍTÁS FENOMENOLÓGIÁJA

Borbély Szilárd:

A Testhez. Ódák & Legendák

usztról szóló irodalmi művekben szinte kivétel nélkül jelenik meg a trauma integrálására tett erőfeszítés, mely az írásban, a kifejezésben talál formát. Az integráláson és a tapasztalatok elsajátításán túlmenően lényeges funkcióként kell megemlíteni a tanúsítást. Az alábbiakban a tanúsítás fenomenológiai jelentőségét szeretném hangsúlyozni.

Ahogy Kertész Imre a *Kié Auschwitz?* című esszéjében, úgy Borbély Szilárd is hasonló aggodalommal beszél *Auschwitz holnap* című írásában az újabb nemzedék felelőségéről, arról, hogy Auschwitz vajon helyet kap-e a jövő generációjának emlékezetében, szemközt a „napirendre térni akaró gondolkodással” és azzal a feltartóztatathatlan mozgással, mellyel az a túlélők eleven tapasztalatából végleg az írás terébe lép. A holnap nemzedéke már csak írásokból, nem szóbeli elbeszélésből tudhatja meg, mit jelentett a túlélőknek az Auschwitz nevében összesűrűsödött borzalom, a test tanúsításának története végérvényesen megszakad. „Miként lesz Auschwitz holnap elbeszélhető? Amikor már nem lesznek túlélők, egyedül a művészetek és a tömegkultúra mítoszai beszélhetik el Auschwitz borzalmát. Ez nem lesz azonos a túlélők tapasztalatával.”¹ Borbély Szilárd tisztában volt azzal, hogy lehetetlenség, de még inkább tapintatlan vállalkozás lenne a túlélők tapasztalatairól beszámolni.

Fontos megjegyezni, hogy a fenomenológiában a tapasztalat fogalmának gazdag történeti jelentősége van. Tengelyi László értelmezése szerint a tapasztalat fogalma nem tévesztendő össze az élmény fogalmával, ugyanis az „élmény” csupán tudattartalmakra vonatkozik, a „tapasztalat” viszont olyasvalami, ami meglepetésszerű újdonságként érkezik a tudatba, a tudat által táplált várakozások ellenében.² Heidegger a tapasztalatot rajtunk kívül álló, tőlünk idegen eseményként írja le, ami nem áll összhangban az előzetes várakozásainkkal: „Valamivel, legyen egy dolog, egy isten, egy ember,

tapasztalatot szerezni azt jelenti, hogy az megtörténik velünk, megérint minket, megráz és megváltoztat.”³ Vitán kívül áll az a tény, hogy Auschwitz tapasztalatának kifejezése, szavakba öntése egyedül a túlélőket illeti meg, de vallomásaik bármikor felidézhetőek. Körülbelül hetven évvel a deportálás után így jár el az immár tíz éve megjelent *A Testhez* című kötet, amely a túlélők visszaemlékezéseit idézi a Pécsi Katalin szerkesztésében megjelent *Sós kávé* című antológiából. Borbély Szilárd nagyrészt ebből a kötetből emeli át a légerekhez kapcsolódó *legendák* alapjául szolgáló „elmeséletlen női történeteket”, az elsődleges tanúk elbeszéléseit.

Ha összevetjük a forráskötetet a legendák szövegeivel, láthatjuk, hogy a harmincegy elbeszélést tartalmazó gyűjteményből négy visszaemlékezés kap kiemelt szerepet: Sommer Magda: *Állomások (részletek)*, Rácz Éva: *Tizenkét évesen...*, Kun Magda: *Az emberség erővonalai*, László Klári: *A sámliin ülve*. Az említett visszaemlékezések Borbély-féle változatairól (*A matyóhímezés, A Nefelejcs, A szent edény, A sámli*) megállapítható, hogy a költő – a címváltoztatásokat leszámítva – tartalmilag kevés beavatkozást hajt rajtuk végre, több esetben a történet végzetes kimenetelét hangsúlyozza és fordítja a tragédiát sejtető irányba.

„Ahogyan ötös sorokban vonultunk, egyszer csak egy német katonatiszt elé kerültünk, aki terpeszállásban irányította az embereket jobbra-balra. [...] Meztelenre kellett levetkőzni és a ruhánkat otthagya, [...] szinte pillanatok alatt máris áttereltek bennünket egy másik terembe. Abban a pillanatban mögöttünk bezárult a hatalmas vasajtó. [...] Ordítva dörömbölni kezdtem a vaskapun. Minden hiába. Akkor világosodott meg hirtelen minden bennem. Elvesztünk! [...] Ahogy elfordultam a kaputól, Klárit kopaszon láttam már mellettem. [...] Senkit sem tudtam felismerni; a kopaszság felismerhetlenné tette az ismert arcokat.” (Sommer Magda: *Állomások*)

„Ötös sorokba haladtunk előre. A reflektorok fénycsóvái / vakítottak szembe. Egy német tiszt terpeszbe. Állt valahol / ott messze. Minket jobbra irányít. Vetkőzni kellett / egy terembe. Aztán áttereltek egy másikba, és a vasajtót / rácsapták reteszre. Ordítva dörömböltem egyre. Valóban / elvesztünk, értettem meg végre... Visszafordulva többiek / már kopaszra nyírva. Meg sem ismertem senkit. / Álltak ott, mint a birka. Testükre libabőr volt írva.” (A *Matyóhímezés*)

A tartalmi ekvivalencia és az érzelmi hatásmechanizmus differenciája jól tükröződik a forrásszöveg (*Állomások*) és annak átdolgozása (*A Matyóhímezés*) között. Az érzelmi hatást a rövid mondatok rímbe szedett, durván tagolt zaklatottsága és a történet élőképszerűségét idéző auditív és vizuális benyomások erősítik fel. Az eredeti szövegből az „ordítás” és „dörömbölés” változtatás

nélkül kerülnek át, viszont a „bezárult a hatalmas vasajtó” „*a vasajtót / rácsapták reteszre*” kifejezésre módosul. A szembe világító reflektorok fénycsóvái, mint erőszakos érzelmi benyomás, új építőelemként épül be a leírásba. A következő szövegeknél látható a tartalmi és a cselekménybeli egyezés, de a történetek befejezésénél a különbség itt már számottevőbb: 33

„a Boráros tér környékén kapaszkodom ki a vízből [...] Hajnali sötétség, kihalt utcák. Mezítláb, csurom vizesen keresek menedéket apám régi ismerőseinek lakásán, a Gát utcában. Befogadnak, megszáritanak „kiolvasztanak”, egy hétig tart, amíg lábra állítanak. [...] nem hozhatok bajt rájuk [...] Elindulok a városba, [...] A Városligetben találom magamat [...] A gettóban, egy hosszú sorban – talán éppen kenyérért álltak –, felismerem az anyámat. Már nem voltam egyedül a világban. Valahogy kihúztuk ott, kettesben, január 18-ig, az oroszok bejöveteléig.” (Rácz Éva: *Tizenkét évesen...*)

„*A Boráros tér környékén / kapaszkodom ki. Hajnali sötétség, kihalt utcák. Lépkedek / köveken csendben mezítláb. Apám ismerősei befogadnak / Gát utcába. Egy hétig melengetnek. Így állok lábra. Menni kell / továbbra. Megyek a városba. A Városligetben talállok magamra. / Megyek a gettóba. Egy hosszú sorban bukkanok anyámra. Nem / egyedül, ketten a világra! Várunk naponta. Majd válunk halálra.*” (A *Nefejejcs*)

Míg Rácz Éva a gettóban való várakozást a felszabadulás reményében fogalmazza meg, addig a *Nefejejcs* elbeszélője inkább lemondással és beletörődéssel várja a biztos halált. Az „egy hétig tart, amíg lábra állítanak” megfogalmazás helyére az „*Így állok lábra.*” lecsupaszított szerkesztésmód, a „nem hozhatok bajt rájuk” személyragot viselő ható ige helyére a „*Menni kell / továbbra.*” módosító igével ellátott főnévi igenév személytelen formája kerül. A morfológiai és a szintaktikai módosítások eredményeként az esemény sor traumatikus mozaikdarabjai kerülnek előtérbe és a történések empatikus jelentést hordozó részletei háttérbe szorulnak. A legendák szövegeiben az alany nem tudja uralni az általa megélt történéseket és az általa megélt cselekvést sem. A forrásszövegben azt olvassuk: „Ahogy elfordultam a kaputól, Klárit kopaszon láttam már mellettem.”, ami a legendában a következőre módosul: „*Visszafordulva többiek / már kopaszra nyírva.*” Az első mondatrészben a személy(es)t kifejező „elfordultam” igét a „*Visszafordulva*” személytelen módhatározói igenév cseréli föl. Az igekötő módosítása a test térbeliségének és orientációjának fontosságára hívja fel a figyelmet: az „elfordultam”-hoz képest a „*visszafordulva*” forma sokkal inkább egy bizonyos irány felé tartó mozgás képzetét kelti; a „*többiekre*” való visszafordulás

mintha a gázkamrák előtti pillanatot jelenítené meg. Köztudott, hogy a gázkamrák a kivégzés hatékonyabb és személytelenebb formáját tették lehetővé az elkövetők számára, ahol nem az egyént, hanem a névtelen tömeget megszárolták le. A tömeggyilkosságokra jellemző személytelenséget a 34 „többiek” megnevezés viszi színre a név („Klári”) eltörlésével egyidejűleg. Talán nem véletlen az sem, hogy a „kopaszon láttam” múlt idejű igealak helyére a „kopaszra nyírva” passzív szerkezet lép, amelyre a magyar nyelvnek egy másik terminusa is van: a szenvedő szerkezet.

A fentiekől eltérően *A sámlin* című szöveg nem a poétikai eljárások és módosítások folytán válik érdekessé, ugyanis alig találunk számottevő különbséget a forrásszöveg és annak átírata között. A *Sós kávé* egyik különleges darabja *A sámlin ülve* explicit módon problematizálja az önazonosság és az elbeszélő élettörténet egységének lehetőségét. Az alábbi szövegben három generáció emlékezete olvad össze egyetlen elbeszélésben: „Jellegzetes kép a gyerekkoromból. Nagyanyám mesél, és én a lábánál ülök, a sámlin. [...] A vonat először Komáromba ment, majd sok-sok napig nem tudni, hova. Itt anyám közbe szokott szólni, ha épp a közelben volt: Igen, azt se tudtuk, hova megyünk, de nagyon sokan voltunk. Én is beszorultam a sarokba és megnyomódott az egyik vállam, azóta is fáj. Mikor anyám kiment, nagyanyám felém fordult: Hallottad, mit mondott anyád? Hogy beszorult volna a sarokba? Nem is ott állt. De azt elhiszem, hogy fáj a válla, még most is, mert órákig tartotta a vállán a te apád halott anyját, a te nagyanyádat, Sulc Fánit. [...] Állunk az appelpplatzon, hajnalban, meztelenül, kopaszon. A nap még nem kelt fel, reszketünk. Nincs hajunk, hogy melegítsen. Hallom nagyanyám hangját. Látom az appelpplatzot, szemben velem nagyanyám arca, mert most nem a sámlin ülök, hanem az ágyban reszketek. Beteg vagyok. Közben felkelt a nap. Nagyon meleg van, forróság. Éget a nap. Lázam van. Vannak, akik nem tudnak már állni. Összeesnek. Eltűnnek. Mikor végre stimmel a szám és elvonulunk, testek a földön. Elalszom.” (László Klári: *A sámlin ülve*)

Az elbeszélő nagyanyja és édesanyja visszaemlékezéseit idézi, elmondott történeteiket illeszti össze saját emlékeivel. Az egymásba ékelődő elbeszélések és a jelenben felvillanó emléktöredékek sodrásában az elbeszélő a mások által megélt történetekbe / emlékképekbe olvad és azokban mintha saját élettörténetének konstitutív elemeire ismerne föl. Az „együttes élet”, az „együttes észlelés” vagy a „közös vélekedés” gondolata természetes velejárója a mindennapoknak, életünket családi történetek keretezik és a ránk hagyományozott elbeszélések folytonos felidézése során azon vesszük észre magunkat, hogy bizonyos történetek a saját emlékeinkké váltak, anélkül, hogy átéltük volna őket. És nem ritkán előfordul az is, hogy a másokkal megélt élmények vagy tapasztalatok közös felidézése meglepő felismeréssel gazdagítja történeteink tartományát. Az idézett részlet második felétől azonban

az elbeszélő és az elbeszélte én önazonosságának bizonytalanságaira, valamint az időtapasztalatban egy nem lineáris, oszcilláló strukturálódásra figyelhetünk fel. Az elbeszélte élet és a megélt élet között hirtelen különbségek támadnak, szakadáshelyek keletkeznek az élettörténet összefüggésében, amelyek ellenállnak az elbeszélői tudat elrendező, értelmező és megértő kísérleteivel szemben. Élettörténet és önazonosság egymással nem megfeleltethető fogalmak, különösen érvényes ez a válsághelyzetekre, ahol egyértelműen felmerül a *traumatikus szubjektivitás* lehetősége.

Tengelyi László a Paul Ricoeur által kidolgozott narratív identitás elméletének vizsgálatakor különbséget tesz az *értelemadás* és az *értelmelemképződés* között. Tengelyi szerint „az élettörténet olyan értelmelemképződés színtere, amely uralhatatlanságában és ellenőrizhetetlenségében gyökeresen különbözik minden értelemadástól. [...] Ez a megfigyelés olyan nehézség forrása, amelyen a narratív identitás elmélete egyik változatában sem képes úrrá lenni.”⁴ A *sámlin ülve* című szövegben azt látjuk, hogy a készen kapott értelemösszefüggésből váratlanul új elemek lépnek elő, szerkezetváltást okozva a narráció rendjében. Ezek az eltérések és hézagok arra figyelmeztetnek, hogy érdemes számot vetnünk a *tanúsításban jelenlévő értelmelemképződés* folyamatával is; a *kifejezés tapasztalatával*. Merleau-Ponty fenomenológiai nyelvfelfogásában a kifejezés tapasztalata azt kívánja érzékeltetni, hogy az írás vagy a beszéd során előre nem látható módon új értelemmozzanatok képződnek a szerző/beszélő eredeti szándékától függetlenül.⁵ Ennek értelmében a tanúsítás „története” nem ér véget a tapasztalat kifejezésének nehézségeinél, úgy tűnik, hogy a tanúsítás több, mint a *kifejezésért vívott küzdelem*, mert az eleven jelenben szembesülnie kell újra és újra a kifejezés tapasztalatával; a spontán módon fölszakadó értelemalakzatokkal, amelyek az idegenség erejét szegeznek a megnyilatkozóval szemben, és az (ön)értelmezés újraalkotására kényszerítik. Felvetődhet a kérdés, hogy a magától felszakadó új értelem vajon nem pusztán a tudattalannak egy korábban elfojtott terméke-e?

A tudattalan fogalmával kritikus ponthoz érkeztünk. Ebben az írásban nem célom a fenomenológia és a pszichoanalízis viszonyát megvizsgálni a tudattalan fogalmának tekintetében,⁶ de annyit mindenképpen fontos megjegyezni, hogy már Husserlnél is megjelenik érintőlegesen a (fenomenológiai) tudattalan fogalma, mint egyfajta periférikus tudat és előzetes szintézis, de a fenomenológia az elfojtás mechanizmusát nagyon is vitatja. Husserl a passzív szintézisről szóló előadásaiban (*Analysen zur Synthesis*, Hua XI.) igyekszik föltárni a tudatküszöb alatt zajló folyamatok működését, Husserlt egészen pontosan az affektív és a pre-affektív tudatszintek közötti viszony érdekli, hogy miként képes egy a tudatban meglévő értelemalakzat

„a passzív előzetes adottságok háttéréből” kilépni. Miért marad rejtve valami a tudatosság és a reflexió számára, ha bizonyos formákban mégis megmutatkozik? Husserl szerint az elfojtás elmélete nem kielégítő magyarázat a tudatvilág e folyamatainak megértéséhez. Eugen Fink úgy fogalmaz, 36 hogy „csak a tudat explicit analitikája után állítható fel egyáltalán a tudattalan problémája.”⁷ Részben egyetérthetünk Horváth Lajos összefoglaló megállapításával, miszerint „a fenomenológia egyrészt heves kritikának veti alá az elkülönült lelki szerkezetként, vagy rezervoárként meghatározott tudattalant, másrészt pedig adós marad a mindennapi élet(világ) pszichopatológiájában is jól ismert disszociációs jelenségek, komplexusok és fizikai-érzelmi traumák értelmezésével.”⁸ Mégis úgy gondolom, hogy ha a fenomenológia nem más, mint „kísérlet tapasztalatunk közvetlen leírására, úgy, ahogy van, minden tekintet nélkül pszichológiai genezisére és kauzális magyarázatára, melyeket a tudós – a történész vagy a szociológus – adhatna”,⁹ akkor sokkal közelebb áll az élet természetes közegehez, ahol *az egyes szám első személyben megfogalmazódó tapasztalatoknak* van kitüntetett szerepe minden más tudománnyal szemben, amely alól kivételt képez az irodalom maga. Természetesen nem a pszichoanalízis relevanciájának kétségbevonásáról van szó a holokauszt-trauma és a tanúsítás eseményének vizsgálatánál, hanem csupán arról, hogy a lélektani kategóriák kristályszerkezete alatt ott rejtőzik az egyéni tapasztalat kimeríthetetlen és bizonyos mértékben kimondhatatlan fenomenológiája. Ha az *egyénből*, illetve az individuális tapasztalat gazdagságából indulunk ki, akkor nem túlzás azt állítani, hogy a fenomenológia szándékát tekintve elválaszthatatlanul összekapcsolódik az irodalommal.

A *Testhez* című kötetben különös jelentősége van a grammatikai szabálytalanságoknak és hibáknak. A különböző tematikákból építkező prózaversekben különféle grammatikai anomáliákra bukkanhatunk. Az abortusszal és a magzatelvestéssel foglalkozó szövegeknél a személy és az igei személyragok közötti egyezés marad el („*döntöttünk végre, hogy gyereket szeretne*”) vagy az első személyű ragozás harmadik személyű formával helyettesítődik csonka módon a -k illetve az -m rag elhagyásával az ige végéről („*Nem én irányította / életem és az hitte, ez így normális*”). A szexuális abúzust tematizáló szövegben a határozott és a határozatlan névelő (mondattördelő) halmozása figyelhető meg, ami nem csekély szereppel bír a nemi erőszak kontextusában, ellentmondásos módon ad hangot az élvezetnek és a fájdalomnak egyaránt. („*nagyon / bő a alapból volt a bő volt rám a bugyi a félre lett / húzva*”). A holokauszt szövegekre többnyire a helyhatározói ragok elhagyása jellemző, ami egyrészt az előbeszéd benyomását kelti, másrészt újabb többletjelentésre hívja fel a figyelmet. Barna Péter az agrammatikus szerkesztésmódnál rámutat arra, hogy „a pattogó rímek, éles soráthajlások, inverziók, csonka mondatok

azt az érzetet keltik az olvasóban, mintha egy felsőbb erő ellentmondást nem tűrő, megváltoztathatatlan, mindent átíró és meghatározó ítéletei lennének.”¹⁰ A felszólító parancsoló mód és a határozói ragok hiánya katonás ragrímekbe való rendezésével célelvűséget, irányítottsgot, teleologikusságot sugall. („Édesapám munkaszolgálatba, édesanyám az ablak előtt / várta, a Kontrássy utcába.”, „Oxigénhiány a vagonba.”, „Felsőrakozni / vízpartra, kabátot, cipőt lábhoz lerakva.”)

37

Összefoglalva a fentieket: A *Testhez* holokausztversei a forrásszövegekhez képest nyersebb, zaklatottabb és töredékesebb nyelvezetet hoznak létre, ami nem jár együtt a stílus átpoetizálásával vagy megemelésével. Vilmos Eszter helyesen látja meg Borbély Szilárd sűrítési technikájának mibenlétét, amikor a történetek nosztalgikus, anekdotikus elhagyását a traumához való közelítéssel magyarázza.¹¹ És valóban, Borbély Szilárd azokat a szintaktikai egységeket veszi át és teszi töredékesé, amelyek traumatikus eseményekről (az egyén által elszenvedett zsidótörvényekkel járó társadalmi megbélyegzésről, halálközeli eseményekről, a bevagonírozás menetéről, a táborokba vezető vonatútról, a családok szétszakadásáról és a szelekcióról, a megszegényítésről; a kopaszág és mezítelenség elszenvedéséről) számolnak be. Ahogy a legendák, úgy a forrásszövegek sem a tábori élet mindennapjait mutatják be. Nem kapunk képet a táborokban zajló munkáról, az étkezés vagy az alvás körülményeiről, a napi tevékenységekről, elmaradnak tehát mindazok a részletek, amelyek egy deportált ember „átlagos” napját jellemzik. A legendák szövegeinek egyik legfontosabb feladata, hogy „nyelvbe foglalják a törést”.¹²

A *Testhez* versbeszélői naiv, gyermeki hangon szólnak meg az eseményeket temporálisan és érzelmileg nagyon közelről érintve, míg a *Sós kávé* elbeszélői körülbelül hatvan év után tanúskodnak a női zsidóság akkori és többé-kevésbé napjainkra is érvényes helyzetéről – a boldog békeidőktől a fenyegetettségen és üldöztetésen át a visszatérésig. Visszaemlékezéseikbe beépül az úgynevezett „testimoniális differencia”, ami a *Testhez*ben értelemszerűen felszámolódik. Benveniste a superstes¹³ elemzése során arra emlékeztet, hogy a tanú-lét nem csak a túlélést jelenti, a túlélés eseményszerűségén túl a tanút mindig egy differencia választja el attól, amiről tanúságot tesz. A tanú megélt tapasztalatai elválaszthatatlanul hozzátartoznak, miközben el is van választva azoktól – temporális, kognitív és affektív értelemben is szükségszerűen megkésettség, utólagosság épül be minden tanúsításba. „Az utólagosság már strukturális értelemben azt implikálta, hogy a tanúságtétel eleve hiányzó tanúság helyett tanúskodik, ugyanakkor ez a hiány és helyettesítés, pontosabban: szupplementarizáció – maga a testimoniális differencia – beíródott magába az (aktuális) tanúságtételbe.”¹⁴

Az utólagos tanúskodásból automatikusan adódik „a tanúsított másként való tanúsítása”, ugyanis a tanúságtétel nem képes maradéktalanul referenciálisan megjelölni, performatíve megtestesíteni, jelenlétre hozni a tanúsítottat, hanem csak tanúskodni képes róla.¹⁵ Az utólagosan tanúsító

38 szövegbe ágyazódott nyugtalanító hiátust vagy „elkülönböződést” a *Sós kávé* több elbeszélője is szóvá teszi: „És akkor rájöttem, hogy amit átéltünk, azt nem lehet elképzelni” (71.), „Miként tudom megosztani velük az élményeket [...] Hogyan tudom a Soá borzalmait, az abból leszűrt erkölcsi következményeket valami érthető és értelmes nyelvre lefordítani magam és mások számára?” (118.) Ugyanakkor ezek a kérdések a testimoniális differencia egy másik oldalára is rávilágítanak; lehetetlenséggel kell számot vetnie minden tanúságtevőnek, a „hogyan lehet elmondani, elmagyarázni, megmutatni...” hiányával.

Nevezhetnénk ezt egyfajta fenomenológiai eredetű differenciának is, mely a tanúsító és a hallgató között feszül a tapasztalat közölhetetlensége által. A tanú valami olyasmit látott, hallott, egyszerűen tapasztalt, ami a hallgató számára megközelíthetetlen marad. Paul Ricoeur filozófiájában a hermeneutikai felfogás markánsabban rajzolódik ki: „A tanúság fogalma (ahogyan azt már a bibliai egzegézisnél láttuk) kettős értelemben hermeneutikai fogalom. Először is értelmezni valót *ad* az értelmezés számára. Másodszor: eleve értelmezésre *kényszerít*.”¹⁶ Eszerint a hermeneutika nem a tanúsítást megelőző tapasztalatokkal kíván foglalkozni, hanem a tanúsítás jelentésvilágára összpontosít. A hermeneutika legfontosabb kérdései maga a kijelentés értelmezéséhez kapcsolódnak, egy már közvetített tapasztalat kifejtését végzi el, melynek megértéséhez összetett interpretációs eszközökre van szükség. Mezei Balázs meglátása szerint a tapasztalat „hermeneutikai oldala” mindig másodlagos, hiszen akkor indulhat be, ha van egy közvetlen észlelés, ami elindítja a hermeneutikai spirált. Mezei naturalista érveléssel hozakodik elő, miszerint a látás-szemlélés evolúciós szempontból elsődleges az értelmezéssel szemben,¹⁷ de természetesen nem tagadja a hermeneutikai elemzések létjogosultságát, pusztán az érzéki-tapasztalati adottságok elsőbbségét hirdeti, melyek mintegy beindítják az értelmezés áramát. Vermes Katalin kiegyensúlyozottabbnak látja a hermeneutika és a fenomenológia kapcsolatát, álláspontja a következőképpen foglalható össze: ha van észlelés, az mindenkor közvetítettségre is szorul.¹⁸

Borbély Szilárd számára az érzéki tapasztalat felé forduló szubjektum számításba vétele éppoly fontos, mint a tapasztalat eredetének föltárása, a szavakat megelőző közvetlen tartalom kifejezéséért való küzdelem. *A Testhez* nem feledkezik meg arról, hogy a holokauszt tapasztalata alapvetően a test megpróbáltatásainak tapasztalata, éppen ezért elkerülhetetlen a fenomenológia bekapcsolódása az értelmezés folyamatába. Felvetődik azonban a

kérdés, hogy hogyan tudja betölteni a test az őt megillető helyet a tanúsítás narratívájában, ha a tanúsítás alapvetően a nyelven keresztül valósul meg? Szűcs Teri szerint „a tanúsító vers – amennyiben »célba ér« a befogadás során – magát a befogadót is emlékezővé, vagyis tanúvá teszi.”¹⁹ Azt gondolom, hogy *A Testhez* prózaversei nem (kizárólag) a megértéssel kívánják célba érni, hanem a testre gyakorolt intenzív hatással is, mely így képes ténylegesen autentikus tanúvá avatni az olvasót. Lehetséges tanúskodni, együttérezni, azonosulni politikai vagy felsőbbrendű vezényszóra, de ez legtöbbször érzület nélküli marad, üres cselekedet. A szövegekkel, a tanúságtevők elbeszéléseivel való találkozásnak fiziológiai hatásai egy másféle etika irányába mutatnak. Ebben az értelemben nem kívülről érkezik a „parancs”, hanem a megértő testből szól. Tudatidegen mégis, mert nem áll összhangban az előzetes várakozásainkkal, megérint és meglep a testi benyomás. Ez az idegenségtapasztalat a test ethosza, a test erkölcsi magatartása, ami hírt ad önmagáról bennem – talán egy autentikusabb tanúságtételről árulkodik. Ekképp válaszolhat a test arra az „idegenre”, amit a nem-beszéddel, a nem-feleletadással hiába tagad. Waldenfels *Felelet arra, ami idegen* című tanulmányában kifejti, hogy „Az a feleletadás, amely idegen igényekre érkezik válaszként, semmiképpen sem merül ki a nyelvi megnyilatkozásokban. [...] A feleletadásban testet ölt az érzékek ethosza.”²⁰ Ezzel a gesztussal olyasmint adunk, ami nincs birtokunkban, hiszen a tudat intencionalitásán túlról ered.

Új Forrás 2021/9 – Balázs Katalin: A tanúsítás fenomenológiája
Borbély Szilárd: *A Testhez. Ödök & Legendák*

¹ BORBÉLY Szilárd, *Auschwitz holnap = B. Sz., Egy gyilkosság mellékszálai*, Bp., Vigilia, 2008, 115.

² TENGELYI László, *Tapasztalat és kifejezés*, Bp., Atlantisz, 2007, 63.

³ Martin HEIDEGGER, *Unterwegs zur Sprache*, Frankfurt am Main, Vittorio Klostermann GmbH, 1985, 149.

⁴ TENGELYI László, *Élettörténet és önazonosság*, Holmi, 1998/4, 534.

⁵ Maurice MERLEAU-PONTY, *La prose du monde*, Párizs, Gallimard, 1969, 34.

⁶ Erről a viszonyról kiváló összefoglalást nyújt: ULLMANN Tamás, *A tudattalan modelljei: Fenomenológia, pszichoanalízis és kognitív tudományok*, Filozófiai Szemle, 2017/1.

⁷ Edmund HUSSERL, *Az európai tudományok válsága II*, ford. BERÉNYI Gábor, MEZEI Balázs, Bp., Atlantisz, 1998, 199.

⁸ HORVÁTH Lajos, *Fenomenológiai tudattalan és testemlékezet*, Filozófiai Szemle, 2018/3, 36.

⁹ Maurice MERLEAU-PONTY, *Az észlelés fenomenológiája*, ford. SAJÓ Sándor, Bp., L'Harmattan, 2012, 7.

¹⁰ BARNA Péter, *Női narráció, szolecizmus, prózaversnyelv, transzhumán, Zempléni Múza*, 2012/1, 20.

¹¹ VILMOS Eszter, *A holokauszt emlékezet formái Borbély Szilárd irodalmi műveiben = Bevésett nevek: Konferenciakötet*, szerk. Szűcs Teri, Bp., Eötvös Loránd Tudományegyetem, 2015, 347.

¹² MENYHÉRT Anna, *Elmondani az elmondhatatlant*, Bp., Anonymus–Ráció, 2008, 5.

¹³ A latinban két szó van a tanúra: „testis”, melynek alapszava (*testis*) a „ter” a harmadik-at jelenti, azaz két pereskedő között áll. A tanú másik – Auschwitz szempontjából lényegesebb megnevezése a „superstes”, aki valamit túlélt, keresztülment mindenén és mindenről tanúságot tehet. Vö. Giorgio AGAMBen, *Quel che resta di Auschwitz. L'archivio e il testimone*, Torino, Bollati Boringhieri, 2012, 22.

¹⁴ LŐRINCZ Csongor, *Az irodalom tanúságtételei*, Bp., Ráció, 2015, 41.

¹⁵ *Uo.*, 32.

¹⁶ Paul RICOEUR, *A tanúság hermeneutikája*, ford. SZABÓ István = *A hermeneutika elmélete*, szerk. FABINY Tibor, Szeged, JATE Press, 1998, 201.

¹⁷ „Minden közvettség értelme a közvetlenség, ami csak a szubjektivitásban valósulhat meg. Hatástörténet, tradíció, szimbolikusság – ezek mind a közvettség formái, melyek értelmüket a közvetlenségben nyerik el.” MEZEI Balázs, *A lélek és a Másik*, Bp., Atlantisz, 1998, 334.

¹⁸ VERMES Katalin, *A rezponzív érzékeség túl intenció és hűlé dinamikáján = A dolgok és a szavak*, szerk. KENÉZ László, RÓNAI András, Bp., L'Harmattan, 2008, 177.

¹⁹ SZÜCS Teri, *A felejtés története: A Holokauszt tanúsága irodalmi művekben*, Pozsony, Kalligram, 2011, 31.

²⁰ Bernhard WALDENFELS, *Felelet arra, ami idegen: Egy rezponzív fenomenológia vázlata*, ford. TENGELYI László, <http://www.c3.hu/~gond/tartalom/20/frawald.html>

